Ч. 231. Пятниця 28 (15) жовтня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З соймових комісий. — Делеґациї. — З Греции. — Справа перска.

Буджетова комісия соймова відбула вчера засідане для полагодженя решти буджету і фінансового закона на рік 1911.

Перед приступленем до нарад пос. Левицкий іменем членів комісиї, належачих до клюбу україньского зложив заяву, що доки соймова виборча реформа не буде полагоджена, не возьмуть участи в працях комісиї. По тій заяві пп. Левицкий і Петрушевич вийшли з салі. Третий член комісиї москвофільский посол Король не прибув на засідане комісиї.

Комісия приступила відтак до нарад і ухвалила в рубриці „ріжні видатки“ товариству еміґрацийному в Кракові на будову дому для еміґрантів 6000 К субвенциї, народному музееви в Кракові на закупно артистичних творів людових 3000 К субвенциї. На тім замкнено буджет і приступлено до ухваленя фінансового закона.

Комісия приймила видатки в сумі корон 63,356.178, о 251.720 К більше, як прелімінував Виділ краєвий. З порівнаня показує ся недобір в сумі 24,176.829 К. Той недобір має бути покритий перед усім додатками до податків в дотеперішній висоті, що принесе суму 19,695.596 корон. Полишає ся отже непокритих 4,481.233 корон.

Комісия згідно з прелімінарем Виділу краєвого переносить квоту 1,620.429 корон на рахунок року 194, яко часть неужитої позички, затягненої в році 1910 і в той спосіб полишає ся остаточно недобір в сумі 2,860.804 корон, котрий має бути покритий короткореченцевою позичкою.

Комісия громадска ухвалила вчера вечером на підставі реферату п. Сарого і згідно з предложенем Виділу краєвого прилучене громади і обшару двірского Плашів до громади міста Кракова. — Посли українські не прибули на засідане. Натомісь явив ся п. Колпачкевич з сторонництва Дудикевича і взяв участь в нарадах.

Войскова комісия австрийскої делеґациї радила вчера над звичайним войсковим буджетом. Дел. др. Козловский жадав заведеня 2-літної войскової служби, хоч то получене з конечним побільшенем числа рекрутів. Замітив, що дисциплїна в часї тамтогорічної мобілїзациї була знаменита, число дезерций в часї небезпечности війни зменшило ся і було взагалі менше як в инших арміях. Домагає ся признаня лїкарям більшого впливу підчас маршів, аби не були надто знесилюючі. Жадає більшого увзглядненя потреб ріжних народностий і поправи язикових відносин в армії, дальше зміни приписів о поборі рекрутів, бо ті приписи ще середновічні. З жалем підносить, що скількість занедужань, самоубийств і смертних случаїв в австро-угорскій армії є більше, як в инших арміях. Причиною того є недостача лїкарів войскових. Закидає, що правительство не веде постійної статистики поєдинків в армії. Заявляє ся за більшим пошанованем в армії сьвят після обряду греко-кат., вкінци перестерігає правительство, аби не ложило великих коштів на досьвіди авіятичні. Треба використати досьвіди на тім поли инших держав.

Президент кабінету бар. Бінерт у відповіди на запитане дра Козловского що до войскової процедури карної заявляє, що представителі обох правительств в тій справі не дійшли ще до порозуміня що до одної точки, а іменно що до справи язика при карнім поступованю. Бесїдник висказує надію, що вже в найблизшім часї, а іменно в 1911 році предложить ту справу парляментови.

По промовах ще кількох бесїдників, між котрими християньско-суспільний дел. Штумпф

Российскою почтою.

(З польского. — З оповідань Мих. Ролле).

Знаєте почтові стациї в запалих закутках Поділя, Волини або України?

Тепер відносини там імовірно трохи змінили ся: одна або друга дорога мурована заступила давні почтові шляхи, оповиті туманами пороху в сухе лїто, то знов пливучі просто густим, неможливим до перебутя болотом на весні або в осени; зелїзничий шлях сполучив забиті дошками місточка і цїлі околиці з осередками великосьвітового житя і промислового та торговельного руху. Однако трицять лїт тому назад инакше виглядало на тих розлогих, зрідка засїяних людскими оселями просторах, а почтові стациї — хоч ніхто не приписував їм вимірів і якогось одностайного вигляду — мали спільні черти, характеристичні незвичайно, вдячні для маляря, просто допрошуючі ся увіковічненя олівцем або кистию.

Хатина соломою крита, похилена на бік, запала в землю, з ґаночком опертим на чотирох давно небілених деревляних стовпах. По обох її сторонах стовпи, помальовані красками державними, з лїхтарнию з шибами ніколи хиба не митими і з таблицею, на котрій з трудом можна відчитати подане в верствах віддалене від столиці держави, столиці ґуберниї і двох сусїдних найблизших стаций — ось що на перший погляд впадає в око необзнакомленого з місцевими відносинами подорожного.

Скоро лиш на шляху залунає голосний почтовий дзвінок, а неможливо трясучий візок, перебувши перекинений через придорожний рів і кождої хвилї грозячий заваленем місток, зверне ся до стациї, стоїть вже в дверях ґаночка типовий жид і поклоном витає прибуваючого; зза плота добре виломленого і знищеного, виглядає брудний, вічно заспаний паробок, у віконницях, заложених густо бляхою і напером, стремлять замарані лиця наймолодших членів жидівскої родини; якийсь виголоджений Бурко погавкує, підобравши хвіст під себе, а сполошене стадо гусий, курий і качок розлїтає ся з криком на всї сторони, зпід самих майже кіньских копит.

Серед лїтного, сонїшного дня, то нераз дуже симпатичний образець.

Пізною осенею, коли цїлі простори покриває одностайна сірість, горою перевалюють ся клуби тяжких, оловяних хмар, а ворони кружляють зі зловіщим краканєм над присипаним сїльцем, такий образ переймає якоюсь дивною сумовитостию: глубокий сум залягає душу і хотїлось би чим скорше вилїзти на новий, хоч би й як трясучий візок та гнати дальше, дальше, аби раз забути о тім всїм, аби як найскорше добити ся до бажаної цїли.

Але заки до того прийде, треба на стациї пождати на приготовлене нового почтового воза.

Паробок разом з „ємщиком“ запрягають при невідлучнім супроводі проклонів і прозвищ конї, два три, або чотири, відповідно до ваги пакунків і пори року, а тимчасом подорожний, уведений до комнати, покріпляє ся чаєм, кусником хлїба і яйцями.

Та комната, здаєть ся в цїлій Росиї однаково устроєна в найменших подробицях.

Під стїною велика, ceратою обита комната, такі самі два фотелї і кілька крісел.

Стіл великий, подовгастий, під вікном, упестреним очивидно дуже обильно мухами, з шибами, що мінять ся цїлою дугою красок, малий столик, на нїм на старій тацї порожна карафка і жовта зі старости, надщерблена склянка.

В розї комнати високий, шафковий годинник вибиває своє сумовите „тик-так“ і зі скреготом видзвонює чверти години і години.

Якась икона з червоною лямпкою, мрачне, потускле зеркало, портрети царскої родини і уміщені за склом поясненя для їздячих почтою, доповняють цїле устроєнє, а на тім поли старий жид з довгою сивою бородою, знаменито обзнакомлений з відносинами околиці що найменше на кільканацять верст навкруги, бавить подорожного розмовою, стараючи ся з усїх сил видобути від него трохи новин, котрими міг би знов почастувати инших своїх принагідних гостий.

Скоро случайно почує, що їдеш з котрогось з великоміских осередків або з заграниці, рад би тебе як найдовше задержати під своєю запалою кришею, обсипує подробицями о війнї, тяжких часах і т. ин. вістях, які приніс „один жидок“, пан „ісправник“, „урядник“, або хтось „з ґубернского правленія“, дідич з сусїдства,

заявив ся против всяких язикових уступок, наради перервано і відложено до нині.

В справі відкликаня российских войск з Персиї доносять з Тегерану, що перский кабінет готов вдоволити жадане Росиї що до status quo в справі автомобілевого руху, заведеного від кількох місяців Росиєю на дорозі з Джульфа до Тебріс без оплати мита ввозового, против чого міністер скарбу енерґічно запротестував. Признане status quo зависить однак, як зачувати, від деяких услівій, з котрих найважнійші слідуючі: Росия мусить сейчас по формальнім признаню status quo відкликати всї свої войска з Персиї, піддані перскі мають на дорозї Джульфа-Тебріс що до автомобілів ті самі права що й Росияни, тарифа для руху має бути уложена по нараді з перским правительством і без дозволу Персиї не може бути змінена. Крім того перске правительство готове продовжити концесию на копальнї міди коло Караджа-Даґ на 3 роки, коли российске войско вийде з перских земель і коли буде дана запорука, що вже там не верне.

В Греции внаслідок опозициї против Венїцельоса король розвязав парлямент і зарядив розписане нових виборів на день 28 падолиста. Відкрите нового парляменту послідує 8 січня 1911. Розвязане парляменту повитала публична опінія прихильно, натомість провідники опозицийних сторонництв уважають его замахом на конституцию. Правительство сконсиґнувало всюди войска, але в краю панує загальний спокій. Венїцельос тішить ся довірєм короля і має підпору особливо в наслїднику престола.

Новинки.

Львів, дня 27-го жовтня 1910.

— Іменованя. П. Намістник іменував в департаменті рахунковім Намістництва асистентів рахункових: Фран. Пірожка і Руд. Берґера офіциялами рахунковими, а практиканта рахункового Фавстина Фавста асистентом рахунковим. — Пан Міністер справедливости іменував кандидата нотарияльного Генриха Самуелї у Вашківцях нотарем в Станівцях на Буковині.

— Статую Є. В. Цісаря здвигнено коштом Товариства ветеранів в Сторожинци на Буковині і відкрито торжественно минулої недїлї в тамошнім народнім огородї.

— Смерть шкільної дитини від побитя. Вчерашна Gazeta Lwowska помістила під повисшим заголовком слідуючу звістку: В декотрих руских часописях находять ся від кількох днів донесеня і статі о „убитю“ шкільної дитини, Михайла Коханьчика, учителем Бронїславом Ґрайсом в Жулинї стрийского повіта, нїби за то, що не хотів говорити молитви по польски.

Після засягнених відомостий справа представляє ся тепер як слідує:

Дня 10 жовтня с. р. умерла дійстно згадана дитина шкільна з Жулина, мабуть від уродженя слабосильна і туберкулїчна, як кажуть в наслїдок побитя згаданим учителем, яке стало ся ще дня 9 вересня с. р. Именно мав той учитель бючи дитину в пристуші злости, поцїлити єї так нещасливо у висок грубими перстенями, які мав на пальци, а котрі опісля представлено в оповіданях яко боксер.

В наслїдок донесеня ц. к. жандармериї учитель Ґрайс як також єго жінка посуджені о спільну вину в злочинї, суть в судово-карнім слїдстві, власти шкільні застановили обоє в урядованю і зарядили заступство для забезпеченя непереривности науки, а крім того окружний інспектор шкільний переводить на місци від кількох днів строге доходженє.

Заким повисші подрібности були тут знані, зголосила ся дня 23 с. м. в ц. к. краєвій Радї шкільній депутация селян з Жулина, просячи о перенесене учителя Ґрайса з причини, що він збиткує ся над дїтьми, чого приміром був якраз той сумний, так нещасливо закінчений случай.

Яко причину такого каридостойного поступованя подавали жалуючі на насильственну, в брутальність переходячу вдачу учителя; ніякий однак не згадав о тім, мов би то мав бути акт мести за опір против примусу польскої молитви.

Слїдство, котрого вислїд годї упереджати викаже суть і степень вини учителя.

Жалувати однак треба, що перед вияснєнєм тої сумної справи появляють ся в праcї такі донесеня, котрі не відповідають дійстности а — поминаючи перекручуванє фактів або пересаду — підсувають їм тло ненависти народної і віроісповідної, як і статї повні їди і зависти, обчислені лиш на занепокоєнє опінїї і дразненє против властий, котрі сповнили вже, що до них належало і без сумніву не залишать примінити як найстрогійші средства супротив тих, котрим доказано би вину случаю достойнім як найглубшого сожалїня.

— Вечерницї в Коломиї. Тов. „Руский Жіночий Кружок“ в Коломиї уряджує дня 5 падолиста с. р. в сали „Народного Дому“ вечерницї з танцями. Стрій візитовий. Вступ від особи 2 К. Добірний буфет у власнім зарядї. Дохід призначений на дївочу бурсу. Комітет докладає всяких старань, щоби сї вечерницї випали як найкрасше. Хто через похибку не одержав запрошеня, зволить зголосити ся до п. Гнатишакової, ул. Минхівка.

— В справі злочину в Ченстохові доносять, що з дотеперішного слїдства виходить, що Ізидора Старчевского обжаловують о участь в убийстві якого допустив ся Мацох. Що до Бавиля Олесїньского, то его обжаловують о то, що він до спілки з Ізидором і Дамазим допускав ся спроневіреня монастирских гроший. Підчас ревізиї у обох знайдено значні суми готівкою. В виду тої ганьби якої Старчевский наробив своїй родинї, Warsz. Kur. зазначує, що родина того Старчевского не має ніякої звязи зі Старчевскими, властителями більшої посїлости на Волини і Україні, котра має своїх представителїв також і в Галичинї.

— Горлицка філія руск. Тов. педаґоґічного видала відозву, в котрій каже між иншим: Згуртовані в одну сьвідому і карну громаду бажаємо після своїх невеликих сил послужити народови, тож з початком сего року основали ми філїю Руского Товариства педаґоґічного, а в слїд за сим з початком шкільного року 1910/11 отворили ми при ній бурсу в Горлицях. З твердою постановою задумуємо повести з Богом зачате дїло. А що в сїм роцї ми обмежили ся лише на горлицкий повіт, то і приняли ми до нашої бурси лише дванайцять учеників, між тим 9 з ґімназиї, а 3 із шкіл народних.

Не для слави здвигнули ми се дїло, а на те, щоби бідним Лемкам помочи та вказати їм дорогу істини, по якій впрочім прямує серед хмари народів кождий дбалий і шануючий себе нарід до добробуту і відродженя. Бажаємо з душі, щоби наші братя Лемки не відривали ся від нашого рідного народа. Працї і жертв ми не поскупимо. Однак і сего за мало, бо нас тут в Горличчинї не богато. Але ми віримо, що Вп. Родимцї поможуть нам в розпочатім дїлї а ми також не поскупимо жертв, тай стояти мемо тут на окраїнах сьвятої Руси-України наче стовпи, піддержуючі стїни нашої хати, ще й заедно глядїти будемо крізь вікно на біднїйших братів за Карпатами. І дасть Бог, що при Вашій помочи будемо глядїти на труд наш як на рідну дитину, в котрій родич бачить милу надію і продовжене свого власного я. Ласкаві жертви хотяй би найдрібнїйші на горлицку бурсу Руского Тов. педаґоґічного просимо посилати на руки о. Омеляна Менцїньского, пароха в Маластові, почта Ропиця руска. — *Виділ.*

— З Черновець доносять: Дня 16 с. м. відбула ся тут під проводом голови товариства „Руска Рада“, дра Стефана Смаль-Стоцкого. На сю нараду прибуло 80 двірників (війтів) та наші посли Василько, Піґуляк, Лукашевич, Семака, Спинул, Калитовский і Левицкий. Промовляли: др. Стоцкий, бурмістр Кіцманя Бажан, пос. С. Піґуляк, пос. Левицкий і пос. Василько. Нарада двірників відбула ся на підставі §. 2 закона о зборах, а запросив їх на

„пан маршалок“ або доктор, що їхав із столицї ґубернії до ложа хорого.

Всьо то робить, аби й ти був рівно щедрий в розмові, рівно великодушний в розказаню новинок, котрі чейже в тій пустарі, кинені на краю села, належать до рідких подій.

Цїлі поколїня, примушені їздити российскими почтами по российских шляхах, могли були до анекдотичної хроніки тих часів докинути добру пайку цікавого материялу. Але они зросли ся так дуже з всякого рода невиґодами в подорожи і з допотопними порядками, що нікому навіть не прийшло на гадку записати хоч поверховно на спомин грядучих поколїнь якусь знаменнїйшу черту або подію.

А що їх не хибувало нема, ніякого сумніву.

На весну або осению, коли вже болота підосхли або замерзли представляв ся очам подорожного цікавий образ.

Именно що кільканайцять верст стремлять в землї вросли повисше осий колес почтові візки. То візки, які перевозять листову почту. Коли візка не можна було витягнути з болота, полишувано его на місци „катастрофи“, клунки з „почтою“ навючувано на конї і почтиліон з „ємщиком“ добивали ся верхом до найблизшої почтової стациї. Аж у відповідний хвили викопувано, взглядно вирубувано візки з землї і відставлювано їх до місця призначеня.

Повторяло ся то з року на рік, з кождою весною і осению і увійшло навіть в звичай, що нікого не разив своєю диковиною.

Арендаторам почт, майже виключно жидам, не хибувало нераз дотепу і хитрости. А тої послїдної — особливо на головнїйших шляхах — мусїли они мати досить. Скоро, борони Боже, принесло лихо ґубернатора або иншого провінционального достойника, всемогучого в забитім кутї королика, наставав на почтовій стациї судний день. Збільшав ся він в сотеро, коли почтовим шляхом ґнав ґенерал-ґубернатор або яка висока петербурґска риба. Тодї на цїлім шляху ґнули ся біднї жидики в четверо в безнастанних поклонах; місцеві представителї ладу і порядку сварили, роздїляючи кулаки з небувалою щедростию на всї боки; на стациях забирано всї конї до тяжких карит, не журячи ся зовсїм конечностию обслуженя почти листової і прочих потреб ґубернії.

Коли цїлий похід щез в віддалену і звук почтових дзвінків розвіяв ся в просторі, жид віддихав з полекшою, гадаючи лиш зі страхом, як з шалеиої їзди петербурґского достойника вийдуть его біднї кониска.

Однак не треба було приїзду навіть такого петербурґского пана.

Навіть підрядний ґуберніяльний чиновничина в мундуровій шапцї вимагав першеньства перед иншими, вчаснїйше на стацию прибувшими подорожними. Коли наткнув ся на смирних подорожних, на котрих робили вражіннє его приказуючий і грімкий голос, чим скорше ліз на нову почтову бричку, вимощену обильно соломою і весело посвистуючи, пересьвідчений о своїй величинї і значіню, хоч в тім забитім кутї провінциї, рушив дальше з вітром на здогін.

Однако коли суперник такого чиновничини в здобуваню почтових коний не дав собі, як то кажуть, наплювати в кашу, тодї виступав на поле завзятої борби той третий: арендар почти і видобував цїлий засіб своїх дипльоматичних талантів і здобутої довголїтним досьвідом вправи, аби лише залагодити спорячі сторони.

Скоро оба суперники їхали в однім напрямі, крикливий кіньский спір кінчив ся звичайно спільною подорожию до найблизшої стациї на однім візку; в противнім случаю сторона „покривджена“ вписувала довженну жалобу до книги, найчастїйше не вірячи з гори сама в єї успіх.

(Конець буде).

сю нараду др. Стоцкий, уповажнений до сего видїлом „Рускої Ради“. По довшій дискусиї ухвалено на сих зборах одноголосно отсе: 1) всї начальники руских громад на Буковинї постановляють, як окрема секция в „Рускій Радї“, відбувати кілька разів до року спільні наради в справах громадскої господарки так, аби всї ті справи виходили на хосен наших громад і нашого народу; 2) вібрані двірники з'обовязують ся звернути особлившу увагу на конскрипцию з кінцем сего року, аби она була справедлива, то значить, аби при сій нагодї скрізь вписано як Русинів-Українців всїх людий, котрі зі своєю ріднею говорять нашою мовою.

— Міліонові афери в Галичинї і на Буковинї. В доповненю вчерашної звістки про міліонові обманьства додаємо нинї, що доси арештовано — як доносять польскі ґазети — 11 осіб. Розходить ся о обманьство доконане в Сяніччинї і Самбірщинї. Після чутки, жертвою обманьства мав стати ся властитель більшої посїлости п. Влодек. В звязи з тою справою арештовано ще перед двома місяцями директора банку в Хржанові, Кляйнгендлєра, котрий купував маєтности, та Шайнерера і Гутенера, що посередничили в купнї. В справу ту є вмішані два адвокати, котрі списували контракт. Другою справою має бути якесь загадкове доси поступоване якогось львівскього адвоката в справі Леонарда Вісьневского, котрий — як ми то вже доносили — оголосив банкротство. Адвокат той мимо задоженя маєтности Вісьневского, намовив его до перенесеня цїлої посїлости на якусь своячку, за що одержав дуже високий гонорар.

На Буковинї знов виринула загадочна ще доси справа тамошного румуньского Союза райфайзеньских кас. Одна з віденьских ґазет подала була сими днями вість, що ческий банк „Ustredni banka ceska“ звернув ся дня 17 с. м. до Видїлу краєвого Буковини з письмом, в якім краєвому Видїлови, яко надзираючій власти, звертає увагу на неправильности в дїлах центральної орґанізациї румуньских райфайзенок і доносить, що румуньский союз має в Ustredni banka кредит понад девять міліонів корон. Безпосередною притокою того письма було се, що Ustredni banka запротестувала 9 жовтня вексель румуньского Союза на два міліони корон.

Черновецка часописи старають ся ослабити ту справу, однак др. Смаль-Стоцкий, яко віцемаршалок краю, потвердив, як се доносить „Czernow. Allg. Ztg.“, що до видїлу краєвого дійсно наспїло таке письмо і єго придїлено до реферату д-ру Лупу. Причиною фінансового захитаня румуньского союза були спекуляциї на вирубі лісів.

— Загадочна хороба. В Гольбрук під Іпсвічом в Анґлиї померла до кількох днів в загадочний спосіб дитина, відтак єї мати і батько а наконець ще й один з сусїдів. Позаяк лікарі не могли означити, що то за хороба, то справу єї розслїдженя передано державним властям санітарним. Підчас слїдства звернено увагу на то, що заяцї, кріліки і щури в Гольбруцї і охрестности дуже гинуть. Отже кілька згинулих зьвірят віддано до бактеріольоґічного інститута в Льондонї а проф. Кляйн знайшов в крови тих зьвірят якийсь заразник (бациль), котрий без сумніву був причиною смерти тих зьвірят.

Такого самого бацилля знайшов в крови померших на загадочну хоробу в Гольбруку також і др. Гіт, бактеріольоґ в Іпсвічу. Здогадують ся отже, що дитина діткнула ся зараженого зьвіряти а зараза з дитини перенесла ся на родичів і сусїда, в виду того власти видали відозву взиваючу населенє, щоби уникало дотиканя погибших заяців, кріликів і щурів та здержало ся від споживаня мяса з заяців і кріликів.

Телеґрами.

Відень 27 жовтня. В войсковій комісиї австрийскої делеґациї промавляв делеґат Зайц іменем социялістів против інституциї одноріч-ної служби войскової. Дел. Ґрубер іменем рільників жадав довших і численнїйших урльопів для резервістів і заведеня 2-лїтної служби та виступив також против спроваджуваня арґентиньского мяса для армії.

Відень 27 жовтня. Ґубернатор кредитового Заведеня земельного, Зіґгардт і директор австр. Заведеня кредитового Шпіцміллєр перебувають від двох днів в Берлинї і конферують там з представителями нїмецких банків в справі турецкої фінансової трансакциї. В справі тій виїзджає нинї до Відня член ґенеральної ради Анґльобанку проф. Ляндерберґер.

Неаполь 27 жовтня. Король Віктор Емануель виїхав нинї рано до Четари.

Рим 27 жовтня. Поручник Лялєтті в хвили, коли спускав ся лїтаком на землю, впав з лїтака і забив ся на місци.

Петербург 27 жовтня. Ґр. Іґнатієвови предложено обняти становище начальника міста Одеси. Він їздив до Одеси, щоби переконати ся наочно о станї річи в тім містї а вернувши, заявив, що уважає за не можливе обняти міста, що знаходить ся в так сумнім станї.

Курс львівский.

Дня 26-го жовтня 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	685·—	690·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	455·—	465·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси	553·—	558·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	567·—	575·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	99·—	99·70
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	99·50	100·20
4% листи застав. Банку краєв.	93·80	94·50
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ лїт.	95·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·30	93·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·50	98·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%.	99·50	100·20
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·80	93·50
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	89·50	90·20
„ м. Львова 4% по 200 К.	92·—	93·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	115·—	125·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	60·—	64·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	37·25	41·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	66·—	72·—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	25·50	29·50
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·48
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок нїмецких	117·40	117·80
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

„Закон ловецкий“

брошуру на часі і для всїх потрібну, замовляйте по цїнї 80 с. враз з пересилкою у накладника І. Мойсейовича, ул. Осолиньских ч. 11.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).